

CAO News 11

Horolezecký časopis severočeského regionu

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

Ročník 3, číslo 11

Listopad 2001

ANARCHISTA LEO...

Leo
Hou ding

*„Tradiční
skalní lezení
mi dává
daleko víc než
lezení
sportovní.
Každý na
tradiční
lezení
zapomíná,
přitom je při
něm zdaleka
nejvíc
legrace...“*

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Podzimní lezení 2001
- ✓ Uprostřed pekla
- ✓ Bořeň a jeho okolí
- ✓ Galerie Ganku
- ✓ Vysoké Tatry
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Jan Horáček Horák v kontroverzní cestě Aligátor 8+, Bořeň. DiGiFoto © 2001 Zdeněk Vaishar

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Říjnová členská schůzka proběhla ve středu 3.10.2001 v restauraci Za větrem.

Program schůze byl následující:

- CAO News 10. Všem přítomným bylo rozdáno říjnové číslo CAO News.
- Vyhodnocení zájezdu do Dolomit. Přes nepřízeň počasí vylezlo družstvo Jan Horák – Daniel Hölzl Severní stěnu Cima Grande. Družstva Chára – Vaishar a Uher – Cestr Severní stěnu Cima Piccola.
- Výsledky cyklistických časovek. Byly předány výsledkové listiny a provedeno zhodnocení. Kladně byla hodnocena slušná úroveň dosažených časů zejména v časovce do vrchu, výkony vítězů jednotlivých kategorií a práce rozhodčí a doprovodu. Mrzela nízká účast našeho oddílu.
- Podzimní lezení Bořeň. Organizační doladění srazu horolezců, pozvánky, doprava atd.
- Hřeben Krušných hor na kolech. Jiřina Miščíková přinesla čerstvé informace o zajištění vagonu na dopravu kol do Litvínova. Organizace cyklistické výjízdky.
- Jana Pospíšilová informovala o blížícím se XXVII ročníku HOB (horolezecký orientační běh).
- K dispozici byly Jaroletní Alpinistické Noviny (JAN) vydávané pražským ČAKem.
- Informace o připravované sportovně společenské akci Rozlučka s letním časem v Dolním Žlebu.
- Přijetí nových členů. Byli přijati: Michal Karel Železný a jako čekatelé Jiřina a Miroslav Miščíkovi.
- Jan Horák informoval o znovu otevřené lezecké stěně v Nebočadech.
- Narozeniny Honzy Horáčka Horáka – tentokrát neutekl, ale panáka stejně neobjednal...
- Různé: Petr Štěpán navrhl uspořádat pro členy oddílu zimní výcvikové soustředění na Vrabinci. Bude se cvičit přechod hřebene, práce na štandech, postup družstva, práce s mačkami a cepínem atp.; Zdeněk Vaishar nabídl možnost konání oddílových schůzek u něj v doma. Navrhl uspořádat tam na zkoušku prosincovou schůzi, která vychází na 5.12.2001, že by se spojila s Mikulášskou.; Jardu Uhra nenechává v klidu Matterhorn a navrhuje zkusit ho opět příští rok.; A na závěr fotografie z různých akcí, povídání o lezení a o životě...

Po schůzi jsme se vypravili společně navštívit Ivoše Fompe Nového a jeho zrekonstruovanou restauraci Klub přátel hor. Pívo bylo jako křen a když ještě Táňa Lošťáková donesla hrnec vynikající kulajdy, nemělo posezení v Klubu přátel hor daleko k dokonalosti...

(Na fotografii Ivo Fompe Nový před pár lety....)

Závěrečná letošní oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 5.12.2001 v Obecní škole v Prostředním Žlebu od 18.00 hodin. Možná přijde i Mikuláš...

Podzimní lezení Bořeň 2001

ohlédnutí za XI. ročníkem

Jiří HOUBA CHÁRA (DIGIFOTO ZDENĚK VAISHAR)
CAO DĚČÍN

Jedenáctý ročník Podzimního lezení je už historií. Sešlo se nás o tomto nádherném víkendu celkem 58 horolezců převážně z Ústeckého kraje, ale i z Kladna, Prahy či Karlových Varů. Počasí bylo opravdu letní, takže se hodně lezlo. Zejména jižní srázy Bořeň byly opepené lezci od rána do večera.

Zdeněk Vaishar leze Tarici 5-

Průběh srazu měl již standardní scénář. V pátek 12. října od ranních hodin se na Bořeň sjížděli horolezci. Někteří netrpělivě vyráželi do stěn, jiní svědomitě zajišťovali dříví (pochvalu zaslouží Uher, Horák a Štěpán, vydatně pomáhali Cestr, Svoboda a Lošťáková). Večer vzplál první oheň, hodovalo se, zpívalo se a čekalo na další kamarády.

Sobotní ráno bylo překrásné – v trávě se třpytily kapky rosy, v údolíčkách se válela ranní mlha a sluníčko osvětlovalo skály nad tábořištěm. Lezlo se s přestávkami celý den a pod stěny přicházeli další a další lezci. Odpoledne připravil pro diváky pěknou podívanou Honza Horák, když dal pokus na cestě Sporoplast (Aligator) 8+.

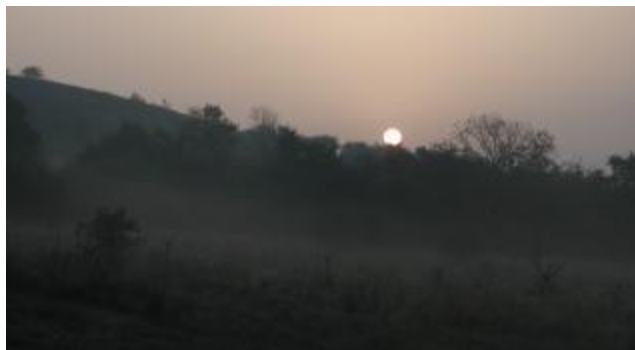
Jan Horák v cestě Aligator 8+

Navečer se část unavených horolezců vydala do restaurace Chata Bořeň, jednak doplnit chybějící tekutiny, jednak nakoupit pivo na večerní oheň. V restauraci všechny rozesmál dialog mezi číšníkem a Milanem Cestrem – když číšník přinášel druhé pivo, postavil ho vedle Milanova nedopitého a s šibalským úsměvem pronesl: „Takových já už utopil!“. Bylo vidět, že je na rychlost své obsluhy evidentně hrdý. Než se však stačil rozkukat, Milan mu podával oba prázdné püllitry a saše odvětil: „Takových já už uhočil!“

Jarda Uher a Petr Štěpán v přestávce mezi lezením

U táboráku exceloval na kytaru jako vždy Milan Myšík, Jindřiška Řeháková s Přemkem Miřijovským nechali kolovat lahvinku nápoje výjimečně hořkého, vyprávěly se možné i nemožné historky ze skal a přesně o půlnoci vyrazila hrstka lezců na půlnoční výstup na Ďáblůvu kazatelnu.

Východ slunce nad táborem...

I v neděli nás probudilo podzimní slunce. Tentokrát však již v mírném oparu. Opět se lezlo a pak již pomalu z tábořiště začal mizet jeden stan za druhým. Pozdě odpoledne zmizel i ten Zippichův, který sklízel po celý sraz zasloužený obdiv.

XI. ročníku Podzimního lezení se zúčastnili:

(Ludmila Sazimová, Kynžvart; Ondřej Smíšek, Děčín; Jan Horák, CAO Děčín; Petr Štěpán, CAO Děčín; Jaroslav Uher, HK Děčín; Lenka Cestrová, CAO Děčín; Milan Cestr, CAO Děčín; Ondra Cestr, Děčín; Zdeněk Vaishar, CAO Děčín; Vlasta Domes, CAO Děčín; Petr Kirschner, HO Bělá; Jiří Prášek, HO Bělá; Táňa Lošťáková, CAO Děčín; Libor Svoboda, Děčín; Petr Bacil, Praha; Pavel Votický, Teplice; Jana Chadimová, HOSPUL Ústí n.L.; Ondra Husák, Teplice; Miloš Král, HOSPUL Ústí n.L.; Antonín Zima, HOSPUL Roudnice n.L.; Tom Melen, Děčín; Jindřiška Řeháková, CAO Děčín; Přemek Miřijovský, HO Start; Zdeňka Myšíková, KUR sport; Petr Laštovička, Děčín; Radek Souček, Děčín; Anna Bodláková, CAO Děčín; Jan Bodlák, CAO Děčín; Petr Vích, HO Liberec; Michal Vích, Liberec; Tereza Řeháková, CAO Děčín; Marie Janská, Jablonec; Karel Hofman, HK Varnsdorf; Martin Heinrich, HK Varnsdorf; Tomáš Limberský, HK Varnsdorf; Iveš, Teplice; Pavel Valášek, HO Teplice; Svatopluk Šolc, Praha; Radka Sokolová, Kladno; Jarda Jouta, Praha; Olda Mohyl, Praha; Jiří Mašek, Karlovy Vary; Gábina Barmannová, Karlovy Vary; Pavel Mašek, Karlovy Vary; Lojza Volný, Karlovy Vary; Jiří Linka, Tanvald; Tomáš Kalc, Teplice; Daniel Hölzl, CAO Děčín; Veronika Dvořáková, Ústí n.L.; Standa Tejkl, Ústí n.L.; Vojta Tejkl, Ústí n.L.; Martin Košťur, Chomutov; Adam Košťur, Chomutov; Dan Kadlec, Teplice-Ostaš; Tomáš Rous, LOKO Teplice; Milan Myšík, KUR sport; Milan Myšík ml., KUR sport; Jiří Chára, CAO Děčín.)

Uprostřed pekla

Pod Pikem Lenina

JAN ČERVENÁČEK ŠLECHTA
ČESKÝ ALPINISTICKÝ KLUB

Dne 13.7.1990 zahynulo v ledopádu Piku Lenin 42 lidí ze všech koutů světa. Autor je přímým svědkem události.

Přes Dušanbe jsme se ocitli na úpatí Piku Lenin. Hora nad námi byla o dost výš než jsme doposud v Alpách zažili. Při večerním fotbalu ve výšce 3600 m n.m. se člověk rychle zadýchal. Až sem jsme přijeli s autobusem, který se s námi nakláněl nad propastmi Pamiro-Alajské doliny, když jsme se přifařili ke slovenským kolegům. Celému transportu velela okouzující Natálie Marčuková.

V předsunutém základním táboře bylo živo a veselá nálada. Vyzkoušel jsem si ještě večer dojit nalehko s cepínem a mačkama co nejdále, později jsem se dozvěděl, že se tomu říká postupná aklimatizace.

To samé jsme si všichni čtyři, tedy Daňha, Jindříšek, Roman Fedo a já, zopakovali příští den s plnými batohy a k večeru postavili náš na dnešní poměry hrozný stan ve výšce 5300 m n.m. Zkušeni slováci sešli dolů a ještě nám stačili poradit, že v místě, kde stanujeme, je sice zvýšené nebezpečí lavin, ale v noci, že padat nebudou. Jindra s Fedou byli totiž lehce jetí, a když jsme uviděli 2 malé stany, už jsme dál nešli a stavěli.

Jak tak ležíme ve stanu, povídáme si strašidelné historky z knihy Himalájské dobrodružství. Zrovna jsem dopověděl příběh mezinárodní ženské expedice na Cho-Oyu, končící tragickou smrtí všech členek týmu pod lavinami sypajícími se na jejich tábor, když Jindra vystrčil hlavu ze stanu, bylo ještě světlo, a podivoval se, že venku se nedá dýchat, jakoby se zviřil sníh. Za chvíli se venku ozývali vzrušené hlasy, Jindra opět vystrčil hlavu a vyzval mě, abych vylezl ven a šel se s angličanem bavit, protože Jindra, ač světoběžník, tradičně nemluví žádným cizím jazykem.

Angličané byli 2, průvodce Mark a lékař Mike, a s sebou táhli asi 4 argentince, vydělávali si tak na expedice do Himaláje. Mark vzrušeně ukazoval směrem k protějšímu svahu a snažil se mě přesvědčit, že tam není žádný tábor. V tom měl naprostou pravdu, skutečně tam nebyl ani jeden stan, horší bylo, jak tvrdil, že jich tam ještě před chvílí stálo asi 20. Dostali jsme všichni strach, protože to vypadalo na lavinu, a my jsme byli přece informováni o tom, že jsme v nejhorším místě. Říkal jsem si: rychle odsud vypadnout. Rozdělili jsme se na 2 půlky, já s Romanem a zkušenými angličany na záchranku, Jindra s Daňhou stáhnout nezkušené argentince dolů do ABC. Mezitím se setmělo.

Celou cestu, která nebyla delší než půl kilometru, jsme slyšeli hlasy. Domníval jsem se, že jsou odněkud z laviny, a že budeme mít koho zachraňovat. Přišli jsme na místo k asi 100 až 150 metrovému čelu laviny, nikde ani bota nebo tyč od stanu. Vyhrabali jsme si lopatkou jeskyni stranou od lavinových drah, a jak se tak střídáme o lopatku, říká Mark, že největší horolezecké neštěstí bylo v Peru v roce 1971, taky se ptá odkud jsme, tak říkám, že z Československa, podívejme se na tu náhodičku ! Všichni zemřeli pod tou lavinou, konstatuje Mark, teď je největší horolezecké neštěstí tohle. To má člověk štěstí na historické události, jsa poprvé jako greenhorn ve větších horách ! Hlavně však, a to potěší každého živočicha, jaké má štěstí, že se pod tou lavinou neválí taky.

Angličané jsou celí z goretexu, to my ještě neznáme, a spokojeně chrní, já začínám mít vlhké spacák a Roman, který si pro jistotu spacák nevzal, se nad ránem z jeskyně prokopává a odchází směrem, který si na mně vyžádal, abych mu určil. Jsem si skoro jistý, ale ne úplně a do rána mě obestírají pocity zodpovědnosti za jeho případnou smrt. Pak se budíme a jdeme zpátky, sněží vlhký sníh a mé peřové doplňky vlhnou. Jsme zase v našem I. táboře, angličané dělají čaj, nabízejí sušené ovoce a suší mě v goretexovém stanu tak, že na sobě mám stříbrnou fólii, odpařuje se ze mě voda a kondenzuje až na vnějších stěnách stanu, což je super. Angličané se ostatně dospávají taky. Za poledne nás budí „spasatelská služba“, musíme prý vypadnout, je zvýšené nebezpečí lavin. Cestou dolů dostává příběh obrasy.

Nejprve slabé zemětřesení, které uvolnilo obrovský serak, ten způsobil prachovou lavinu, která smetla celý tábor do ledopádu. Těžká lavina, kterou jsme identifikovali, přijela už jen za tou první do prázdného tábora. Pohřešováno je 44 lidí.

Přicházíme na kraj ABC tábora a z mlhy vyhlížejí lidé,

většinou manželé a kamarádi pohřešovaných. Když nás uvidí, zklamaně se odvracejí, mají slzy v očích. Stydím se před nimi za to, že jsem přežil a uvnitř sebe jsem rád, že jsem přežil.

Pocity v člověku jsou většinou ambivalentní a všelijak si odporují, protože ani ta vnější životní situace není zdaleka dopředu nalinkovaná...

Nové cesty na Bořni a v jeho okolí

4.10.2001

STANISLAV EMINGR
HO BOŘEŇ

N ikdo z nás nečekal, že se v novém století roztrhne s cestama na Bořni doslova pytel. Vždyť již nyní, a to není ještě zdaleka konec roku, vrcholová komise (VK) registruje cca 15 nových cest. Otázkou zůstává, kolik těchto prvovýstupů bude schváleno. To je ale věc jiná, kterou se zde nyní nechci zabírat, věřím však pevně, že úbytek bude minimální.

Snad mediálně nejznámější novou cestou na Bořni byl v tomto roce Aligátor, či spíše „Cauza Aligátor“. O tom se již na stránkách tohoto listu psalo a tak nemá cenu toto více

rozpítávat. Koho by snad tento „případ“ zajímal více, necht' se podívat na webové stránky HO Bořeň (<http://mujweb.cz/Sport/boren/index.html>). Zde je zveřejněno mj. vyjádření „externího“ člena naší VK (Jarda Maršík ml.), Doplnění Vyjádření VK atd.

A teď k dalším hitům tohoto roku. Na Jihu je to přežení dlouholetého projektu v pilíři nad Ypsilonovou spárou (Levá stěna – Středního j. pilíře). Přešel ji (RP) Jarda Maršík a první nástřel na její klasifikaci je 8+/9-, název Lotrando a Zubejda. Další letošní bomba je nová, dvoudélková cesta v Severní stěně. V první délce se vlastně jedná o dokončení starého projektu Honzy Hobláka (pilíř vpravo od Velikonoční). Jmenuje se Santa Cruz a autoři jsou místní borci – Pepča Nestler, Ríša Hamak a P. Herian. První délka je za 7/7+ (RP), druhá za 8- (RP) a je samozřejmě dělána klasicky – odsoda. Ve stejném duchu je i další cesta z této dílny (Nestler, Hamak). Vznikla v levé části Tanečního sálu a jmenuje se Parukářka, klas. 8- RP. Při pojmenování této cesty byli autoři pravděpodobně inspirováni stejnojmennou pražskou restaurací.

Další kapitolou jsou volné přeazy, popř. 1. RP u původně technických cest. V Severní stěně je to 1. RP Kárčiho a Ústecké cesty (obě za 7) – autor (zase) Pepa Nestler (– R.Hamak). Pepča také přešel Sokolík (8- RP) vedle Přepadlého pilíře v Jižní prostoru. V Tanečním sále osadila již zmiňovaná bořeňská parta jištění do staré „hákováčky“ zvané Brusel. Než ale stačili uklidit vrtačku a převléknout se z pracovního do svátečního lezeckého dresu, cestu jim stačili vyfouknout známí „Krušnohorci“ – „LeToš“ Dvořáček za asistence „Leonarda da Svinča“. Klasifikace tohoto volného přeazu je, jak uvádějí, 6+/7- BUIAA (bořeňská mutace UIAA). Druhý jmenovaný (Milan Svinařík) se zviditelnil novou cestou v Levém jižním amfiteátru. Spolu s B. Bandasem dokončili projekt vpravo od Čimy. Povídání k této cestě, jejíž název je Svatební dar Šťastným (za 7 -), je rovněž uvedeno na stránkách našeho HO.

Na Jihu se zbývá zmínit o Bělinovo Totemové cestě o které se zde již psalo a na kterou dodnes nepřišel „Protokol“. Na Severu pak „naši hoši“ vytáhli jednoho květnového víkendů agregát na výrobu el. energie přímo až k Polednímu pilíři (nevím kolik váží, ale je to pěkně velká kráva). Pak zapojili svoje přikleповé vrtačky a výsledkem jsou: Cesta pro Adama 6+ (Nestler, Hamak), která vede po pilířku vlevo od Polední spáry (Polední pilíř). Na boční stěnu skalního prahu, spojující Polední pilíř s Biskupskou stolicí to jsou Cesta Přátelství 5 (Nestler, Hamak) a Lázeňská 4 (Herian, Klaboch). Jelikož toho nebylo dost, dorazili se ještě na severu Biskupské stolice – Kadarka 4 (Nestler, Hamak) a Chlejf 5+ (Herian, Klaboch). Původně měli o cestu víc. Dva nýty osadili i do skalních necek vpravo od Polední spáry, ale až doma zjistili z průvodce, že zde již cesta existuje (Odpolední 5+; Eminger, Vörös). Jak mi později (u piva), Pepča s Ríšou sdělili - chtěli mě prý udělat radost. Tak tedy díky za jištění, ta cesta si to zaslouží. A aby byl výčet cest k dnešnímu datu úplný, je nutné se ještě zmínit o Samotářské spáře 5-, kterou při obhlídce terénu v západní stěně Poledního pilíře vylezl Pepa Nestler. Holt, kdo umí - ten umí. V tomto případě to platí i o morálu.

A co v okolních oblastech? Nejvíce cest přibýlo v plotně na Rači (České středohoří). Všechny má na svědomí rodinný klan Nehasilů (V.+ D.). O cestách Liberecká 6+, Východní 6+ a Pravý kout 4+ se zde již také psalo. Na Zlatníku nic nového nepřibýlo, jen vrcholové krabice se nám nějak záhadně ztrácí a nebo zůstávají pootevřené jako např. na Škuneru. Upozorňuji,

že tentokrát nemám v ruce Černého Petra já (viz článek v letošním CAO News 2, str.9.), ale jistí lezci z Povrlů (K.B.) a Děčina (J.CH.). Alespoň podle zápisu ve vrcholové knížce. Dále by mě zajímalo kam se poděla vrcholová knížka s originální kresbou Petra Vránka, kterou jsem na Škuner dával v roce 1999.

Nyní zpět k tématu. Druhou nejznámější oblastí po Bořni je Salesiova výšina (Osek, Letohrádek atd.). Zde nyní probíhá „boj“ o autorství některých cest, či spíše boulderů a to mezi „Tačmudovci“ (bří. Štítkovcové) a zbytkem světa. Jakmile bude situace přehlednější, podám zprávu.

Zcela jinou a zvláštní kapitolou jsou skály a skalky v příkrých svazích a na vrcholcích Krušných hor. Mnohdy se jedná o nízké, zarostlé a místy lámavé skalky, ale najdou se mezi nimi výjimky. V obou „našich“ horských oblastech (Kapucín a skály Nad Jezeřím) se takové nalézají a letos k nim přibyla další. Tu se mi podařilo objevit jednoho jarního dne v rozlehlé krušnohorské oblasti Kapucín – Liščí skály. Je s podivem, že ještě dnes je možné nalézt kolmou a až dvacet metrů vysokou stěnu, bez jakýkoliv známek lezecké činnosti. O několik týdnů později se mi podařilo přemluvit Boba (ostatně nikdo jiný by se mnou do těchto zapadlých koutů asi nešel), a tak mohly vzniknout první dvě cesty na Velkou Polední skálu. Jedna vede údolním hřebenem (Hřebenovka 4-) a druhá, přímo středem východní stěny a má název Průkopnická 4+ (obě: Eminger, Hromádka). Možností děláních dalších cest je zde však daleko více.

Tak to by bylo z našich oblastí všechno a pokud se do konce roku urodí něco nového - dám vědět.

Zde je vyjádření „externího“ člena VK Bořeň Jardy Maršíka ml. k cestě Aligátor:

Byl jsem požádán Pepou Nestlerem o vyjádření se k nové cestě na Přepadlý pilíř v jižním prostoru Bořně.

Cestu jsem 14.6.2001 přešel PP bez použití jediného chytu či stupu, který byl zpevněn či přilepen lepidlem. Obtížnost navrhuji kolem stupně 8+, zda je těžší či lehčí, nechť posoudí další lezci. V cestě je celkem 7 míst ošetřených lepidlem, z toho je jeden chyt tvořen přilepeným kamenem na šikmé polici, ostatní jsou „jen“ vymazané původní chyty. Podle prvovýstupců nejtěžší místo, dynamický přešah do přilepeného chytu na polici, jsem přešel staticky bez použití tohoto chytu.

K návrhu vrcholové komise na zrušení této cesty navrhuji toto: Odsekát všechna místa postižená lepidlem a uřezat nýty je radikální řešení, které především poškodí skálu. Vzhledem k tomu, že už nenávratně došlo ke zničení přírodní hodnoty této stěny, je zbytečné skálu ještě více ničit. V žádném případě však není možné nechat celou věc bez povšimnutí a rázný postoj vrcholové komise a i široké

lezecké veřejnosti je na místě. Prvovýstupci svým přístupem poškodili skálu, zkazili krásnou linii, porušili pravidla nejhrubším možným způsobem a dali špatný příklad do budoucna. Při vši té bídě se však potrestali sami. Cesta jde přelézt čistě i bez všech chytů osazených lepidlem a ani obtížnost takové varianty není nijak vysoká. Myslím, že k potrestání autorů budou bohatě stačit tyto skutečnosti. Ušili si z ostudy kabát.

Osobně navrhuji, aby byl z cesty odstraněn přilepený kámen na šikmé polici, který skálu hyzdí nejvíce a jeho odseknutí bude naopak nejméně vidět. Ostatní vymazaná místa snad časem barevně splynou se skálou. Nýty nechat na místě, jsou umístěny dobře. Proti jejich osazení z horního lana nemám námítky. Dále navrhuji, aby se cesta jmenovala symbolicky SPOROPLAST (spor o plast) a jako její autor nebyl uveden nikdo.

Horám a skalám zdar! Jarda Maršík

(Na fotografii zmiňovanou cestu Aligátor leze Jan Horáček Horák. DiGiFoto © 2001 Zdeněk Vaishar)

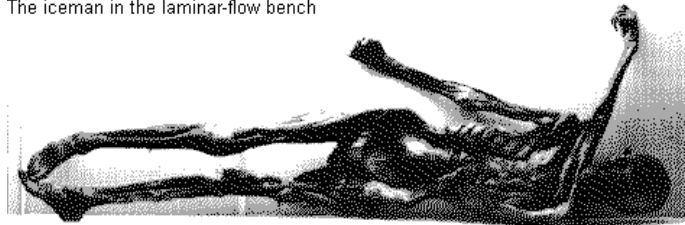
Nová fakta o Ötzim

V září letošního roku uplynulo deset let od senzačního nálezu dokonale zachovalého lidského těla starého 5300 let. Tělo objevili němečtí turisté v tajícím ledovci na hřebeni Alp a my vám o Ötzim, jak onoho muže badatelé nazývají, přinesli informace v jednom z čísel CAO News.

Nyní však italstí vědci našli nové důkazy o jeho smrti. Během desetiletého výzkumu byl Ötzi mnohokrát rentgenován, a prošel dokonce i vyšetřením na počítačovém tomografu. Přesto si jeho smrtelného zranění šípem všiml až jeden z radiologů. Další průzkum těla odhalil, že pod Ötziho levým ramenem je dvoucentimetrový pazourkový hrot šípů. Podle všeho střela přilétla zleva a zaryla se Ötzi do zad. Hrot roztříštil lopatku a natrhl nervy i velké cévy. Pravěký horal si sám vytrhl šíp z rány, ale hrot zůstal zaseknutý v lopatce. V krutých bolestech pak umíral možná i deset hodin...

The iceman in the laminar-flow bench

(Podle různých zdrojů -jch-)

Výstup na Císaře

aneb O vítězství lidského ducha nad přírodou...

Ostrov, zapadlá víska kdesi na severu České republiky v samém srdci Evropy. Září roku dvoutisícího prvého. Družstvo zkušených horolezců se vydalo zdolat jednu z nejnepřístupnějších skalních jehel obrovité pískovcové tabule Císaře. Již jen pohled na hladké skalní stěny nahání husí kůži. Po krátké poradě v BC padá rozhodnutí – bez kyslíku to nepůjde...

Vůdce expedice Miroslav Mžoura Mžourek si nazouvá speciální horolezeckou obuv a po chvíli váhání bere nejmodernější kyslíkový přístroj a nasazuje si masku. Výstup může začít.

První kroky jsou ještě nejisté, přestože přístroj váží pouze třicet pět kilogramů. Ale Mžoura ví, že se může spolehnout na svého expedičního kolegu Bigára, který v sedle svírá druhý konec jisticího lana a se zatajeným dechem pozoruje každíčký pohyb svého druha.

Nejnebezpečnější úsek je překonán a Mžoura konečně dosahuje kýženého jisticího stanoviště. Teď je řada na Bigárovi. Jeho situace je přímo zoufalá, neboť druhou láhev s kyslíkem horolezci nemají. Přesto i on po nesmírném úsilí dosahuje stanoviště. Jen malou chvíli odpočívají.

Nyní je čeká závěrečná partie stěny. Bigár otáčí regulační kohout na Mžourovo láhvi na maximální průtok. Ještě pár metrů a vrchol je dosažen. Štěstím a dojetím oba horolezci pláčou. To se jim opravdu povedlo...

DiGiFoto © 2001 Fiky

GALÉRIE GANKU

Vysoké Tatry 2001

MARTIN ŠTÉRBA

OPAVA

V srpnu jsem zavítal pod galérii Ganku. Výlet byl spíše rodinný a na lezení byl vyhrazen jeden den. První potěšující informace je, že tábor na konci Bielovodské doliny stále funguje a je většinou prázdný. Cena je lidová 70 - 90,- SK/noc. Stačí se nahlásit v horárni po cestě na tábořiště. Kdo chce ušetřit, přijde večer, přespí a odejde za úsvitu. Běžný postup, jak jsem vypořoval. K dispozici dřevěné podlahy pod stan, zastřešené ohniště a potok. Na opalování to taky není a za deště bych volil úprk do Lysé Polany (bufet a obchod) cca 2 hodiny dolinou.

Podstatnou nevýhodou tohoto tábora je dlouhý nástup a potažmo i sestup kamkoliv a odkudkoliv, zejména velké převýšení do České doliny. Pro toho, kdo si rád mákne ideál, pro piskaře holé neštěstí.

Já se rozhodl neopakovat předloňskou šilenost - ráno pěšky z parkoviště až pod galérku, výstup Puškášovým pilířem (IV-V, pěkné, lehké) spolu s kamarády sestoupivšími z Váhy, sestup pod galérku a zpět k autu. Celkem asi 14 hodin nepřetržitého výkonu. Brr, tak leda pro mladšase. Ráno vstát a vynést kluka (20 kg) na hřeben Belanských Tater, aby z toho rodinka taky něco měla. Pak ovšem dva měsíce trvající nachlazení následkem náhlého selhání imunity a vyčerpání organismu. Cha chá! Tak to teda letos ne!

Pěkně jsme si s přítelem vyšli na procházku Bielovodskou, pak pod galérii taky hezky pomalu. No co, je hezky, předpověď získaná od cestářů dole v Polaně zněla: „Hej, pekne. Tak isto ako dnes!“ A následoval výmluvný pohled na vymetenou oblohu a setření potu z čela rozpáleného sluncem. Rychle SMS Norbertovi Hnátkovi do Ústí zda nezná nějaký biváček pod galérkou, ale bez odpovědi, no co asi zrovna kojí své batole, ale spát se bude jen tak, vždyť „vo co go“?

Stěna vypadá úchvatně, jeden by se skoro zalekl! A vida pod galérii jsou minimálně 3 biváky, vždy tak pro dva a každý pod velkým kamenem v suti dole tak 400 m od stěny (většinou nahoře označeným mužíkem). Proč toho nevyužít. Vybrali jsme ten nejmenší a šli se podívat na nástup. Zvolil jsem Orłowského cestu (VI-, pravou částí stěny v pevné skále, 6 hodin), no někdy už ty tatranské šestky musím začít, ne?

Jenže o půlnoci první blesky někde od Polska, pak neskutečný liják a dvouhodinová bouřka! Bez bivaku??? Ono to bylo i v něm dost zajímavé, trvat to déle tak nevím, nevím...

Ráno je na skále sám potok a vodopád, plotny vždy nahoře mokré jsou nyní mokré i dole! Teplota kolem nuly a mlha. Fajn. A dolů ani náhodou. Vlevo vede ještě stará cesta za IV. Sice potokem, ale pak už pilíř. Lezení nic moc, málo pěkné skály, hodně volných kamenů, nahoře rampouchy z převisů. Nejlehčí cesta v galérii, nedoporučuji ale lézt, máte-li někoho nad sebou.

Kdo zná sestup z galérie tak ví, kdo ne, tak radím jen za světla! Pod stěnou sundáváme přilby a najednou rachot ze stěny, padá kamenná lavina. Jen tak samovolně, to ta voda asi. Jsme 200 metrů od nástupu, tak snad v pohodě. To je ovšem velký omyl! Na parťáka letí sprška kamenů odražených pod nástupem a ten je sice nevidí, ale má štěstí, utíká správným směrem a ony ho míjí, já schovaný za balvanem jsem v klidu,

ale pak zvědav, co bude, tu hlavu vystrčím... Hvízd, hvízd jeden šrapnel proletí 5 čísel vpravo, druhý 5 vlevo vod překvapený kebu!e!

PROSÍM nikdy nebuďte v Tatrách ZVĚDAVÍ kam ty šutry vlastně letěj!!!

Letos v létě zahynul na galérii Ganku jeden z nejlepších slovenských lezců, vynikající Tatranec, prvovýstupce, horský vůdce a v neposlední řadě autor zajištění mnoha klasických cest borháky (Hokejka, Štáflovka etc.) Vlado Tatarka. Bližší informace neznám, ale vloni jsem lezl jeho cestu na Malý Javorový (Žltý kút, V+), to určitě byla nejtěžší cesta, co jsem v Tatrách poznal, tak za 7b z písku, jenže jištěná jen na mikrostoperech. Tak co 5 metrů jeden. Ten člověk lízt uměl. Škoda.

Ale už je tu konec září a nová tradice velí odjet na Václava kam jinam, než zase do Tater.

DOLINA ZELENÉHO PLESA

(nebo teda BRNČÁLKA)

Zde už jsem párkrát zažil zajímavé situace (Zdalipak si Karle Bělino vzpomeneš na dva mladé amatéry, brněnské študáky, které jsi tahal do tehdy snad nejtěžší tatranské stěny na Jastrabiu vežu? Tak v roce 1984. V říjnu. Bohužel pak přišlo.), opravdové lezení to ale ještě nikdy nebylo. Až teď to mělo být jiné. Nocleh zamluven dopředu telefonicky, žádný problém, telefonní číslo na chatu je 00-421-52-4467420, fax 00-421-52-4524053. Celý pobyt stál 1120,- Sk za 4 noci, 3x polopenze plus snídaně nakonec. (Není třeba tahat žádné jídlo ani pivo, spacák jen pro ty, kdo nemají dopředu zajištěn nocleh na pokoji, nahoře na půdě je ale stejně docela pěkné „prasečí teplíčko“, navíc sprchy dole fungují skoro pořád, to už je téměř obžerství, co?)

V den odjezdu loňský spolulezec hlásí nemoc a ... nejede! Tak nic, jedou ještě dva nováčci. Měli chodit treky a lízt hřebenovky. Jenže co mé ambice?? Polezou šestky! A vůbec co bych se namáhal se psaním, zde je jejich pohled na věc! Tak jak ho popsál Vít Solich z Bolatic u Opavy:

VYSOKÉ TATRY

26. 9. – 30. 9. 2001

VÍTĚZSLAV SOLICH
BOLATICE U OPAVY

Uzrál čas, abychom se Dancek (Daniel Pisár) a já opět vydali do hor za nějakým tím lezením a hlavně posbírat další zkušenosti. Na řadu přišly Tatry. Nabídka přišla od Martina Štěrby, se kterým jsme se seznámili na Kružberku a ložíme s ním na stěně v Opavě. Jeho zkušenosti jsou to co nám právě chybí, takže neváháme a domlouváme už měsíc dopředu termín – 26. 9.

Odjíždíme z Opavy kolem půl třetí odpoledne a míříme na Slovensko. Čeká nás okolo 5 hodin cesty autem. Je zatažená obloha a mlha, takže o kulise Vysokých Tater si můžeme v autě nechat jenom zdát. Do Ždiáru, kde necháme auto, dorážíme v půl osmé večer. Je už solidní tma a mlha vytváří neprostupnou bariéru. Ubytování máme zajištěno na Brnčálové chatě (chata pri Zelenom Plese – 1551 m. n. m.). Batohy na záda a jde se. Je to docela příjemný dvouhodinový trek za svitu člověk. Čím víc se blížíme k našemu cíli tím více začíná ustupovat mlha a skrz ni prosvítají první hvězdy. Je inverzní ráz počasí, dole je zataženo, ale my v horách si užijeme slunce.

Kolem cesty se začínají ze tmy nořit úchvatné siluety obrovských štítů. Chata je jimi jakoby sevřena. Uleháme docela unaveni okolo jedenácté večer. Zítra nás čeká lezení.

Budíme se v sedm hodin akorát na snídani. Martin plánuje podle průvodce vhodnou lezeckou cestu. Dnes půjdeme na Malý kolový štít (2276 m.). Na nástup to bude okolo 2 hodin takže se trochu projdeme. Bereme s sebou veškerou výbavu, nějaké oblečení navíc a trochu jídla což znamená dva batohy. Vyrážíme za nádherného počasí směrem do Malé zmrzlé doliny. Cesta vede přes několik potůčku po skalním úbočí a dále suťoviskem až pod nástup. Polezeme Slámovou cestu (VI) na vrchol, který přesahuje 2000 metrů. Pro mě s Danckem je to první lezení ve velké stěně. Balíme pohory do batohů, které tím řádně ztěžkly, takže lezení nebude rozhodně žádný med. Martin vede na štand, dobere Dancka a já pomažu na závěr.

První metry jsou docela v pohodě. Skála zde není příliš strmá. Martin zakládá první jištění a po zhruba 50 metrech dělá štand. Dobírá na dvou půlkách Dancka, který má navázanou jedničku, na které se pak vyškrábu já. Funím za ním s batohem, který je o polovinu lehčí než ten jeho, na první štand. Vítá mě s obavami. „Raději nepadej není to moc dobře zajištěný, jo a taky tu není moc místa“. Díky, fakt jsem potřeboval povzbudit.

Další metry už jsou o něčem jiném. Skála je už pěkně strmá, štandy sotva na půlku sedacího svalu. Dostáváme pořádně do těla, lezení je na nás opravdu hodně těžké, takže morál je za chvíli pryč. Největší krize přichází pod převisem někde v šesté délce. Oba ho překonáváme, i když s velkými obtížemi. Pak už to nahoru zase jde. Ve tři hodiny odpoledne jsme všichni nahoře. Máme za sebou pět a půl hodiny ve stěně, 8 délek V – VI A₁. Teď ještě sestoupit dolů po jedničkové cestě a jestli přežijeme i to, tak máme první den za sebou. Slavit má smysl až na chatě, protože po cestě se ještě klidně může něco dramatického přihodit. Cestou dolů začínám přemýšlet jestli to mám opravdu zapotřebí. Dneska to bylo opravdu na hranici. Po večeri se jde rovnou spát, máme toho všichni opravdu dost.

Ráno jako bych zapomněl na to co bylo včera. Opět dostávám chuť jít do stěny. Padá rozhodnutí jít na Malý Kežmarský štít (2524 m), jehož severní stěna svými 900 metry kolmého zdíva patří k nejkrásnějším v Tatrách. Půjdeme Stanislavského cestu, která byla před třemi týdny vyborhákována, takže je solidně zajištěná. Martin nás ujišťuje, že to ve srovnání se včerejškem bude pohoda. Zase jsme nu naletěli. Nástup trvá jen půl hodiny. Počasí nic moc, ale do naší severní stěny by se slunce stejně nedostalo. Leze se komínem, ze kterého zlehka teče voda. Cesta je těžká již od prvních metrů. Leze se na mokré a poměrně kluzké skále. Teplota je pod bodem mrazu, takže pěkně mrznou prsty a člověk ztrácí cit. Musí se dávat pozor na chyty, protože je jich spousta volných a chyt který vám zůstane v ruce není zrovna moc bezpečný. Pachtíme se pomalu dopředu. Ještě že je ta cesta dobře zajištěná a štandy parádně velké.

Okolo šesté délky nalézá Martin převis nesprávně zprava do sedmičkového úseku. S obtížemi ho vylézá a sděluje nám svůj ortel: “je to těžké, takže jedno dvojče použijeme jako fix a vy to pomocí něj nějak přelezete“. Jsme nějakých 50 metrů pod ním a nevíme co nás opravdu čeká. Dancek jde první. Podle hlasitého funění a vzpílání tuším, že je právě pod převisem. I s šileně těžkým batohem se mu podařilo ono kritické místo vyšplhat rukama nad převis a bezpečně dorazit na štand. Teď to samé čeká mě. Docela v pohodě nalézám první metry až pod převis. Nalézám do něj, ale už tuším, že je to nad mé síly. Pouštím se skály a sedím v úvazku na obrovskou hloubkou.

Zúženým hrdlem oznamuji nahoru, že to nedám. „Odpociň si a po kousku to šplhej nahoru“. Nejsem Rambo abych to vyšplhal jen po rukách. Těsně před tím než jsem se chtěl odříznout a skončit to, mě napadlo vyšplhat to s nohama. Tak jsem se nakonec dostal z toho marasmu i já a naprosto zničený dorazil k jejich vysmátým obličejům. Od té doby se myšlenky ubíraly směrem k co nejrychlejšímu ústupu. V posledních délkách začíná pomalu pršet. Než dojdeme nahoru už suprově sněží. Poslední 9 délků lezu už zase na mokré skále za nestálého sněžení a silného větru.

Na Německém žebříku, kudy povede sestup jsme už pořádně mokří a vyklepaní zimou. Máme za sebou 9 délek klasifikace VI. Jsme v půli cesty. Zbývajících 450 m pětkových délek musíme vzdát. Sestup bude ještě hodně zajímavý. Vede dvojkovým terénem. V dolní části scházíme strmým srázem v korytu řeky, takže nám déšť ani nevadí. Mokro je všude. V půli sestupu potkáváme další nešťastníky, kteří jdou za námi. Přidáváme do kroku. Obrovské balvany, které se jim podařily strhnout a které nám málem urychlily sestup nás pěkně rozhodily. Ani na chatě nám nedochází, že jsme možná přežili vlastní smrt. Lezení je prostě trochu rizikový sport.

Ráno se probouzíme do opravdu nádherného dne. Obloha bez mráčku. Byla by škoda si něco nevylézt. Dnes ale opravdu něco lehkého jinak toho nechám, už na to nemám dost psychických sil. Martin vybral Černý štít (2434 m). Polezeme pětkovou cestu narovnaní pilíře. Nástup bude hodně dlouhý. Nejdříve musíme do velké zmrzlé doliny. Jdeme pomalým tempem. Dlouho se nám nedaří najít správný nástup a tak ztrácíme další hodiny blouděním. Když se konečně dostaneme ke stěně Danckův zvrtilý kotník mu nedovolí lézt. Jdu s Martinem sám. Kdyby to Dancek nemusel vzdát asi bych nešel já, protože jsem na tom byl psychicky dost špatně. Ale říct ne taky neumím. Naštěstí je to fakt dobré lezení po super chytech. Nikde žádný problém, vynýtované štandy a docela pevná skála. Čtyři délky a máme tu pětku za sebou. Dalo se to vylézt i bez jištění, ale to bych nesměl být s nervama vpr... .

Sestup dolů je jedničkový což docela jde. Vracíme se k simulantovi a sestupujeme zpátky k chatě. Dnes jsme opravdu vyčerpaní a tak brzy uleháme.

Je poslední den našeho pobytu v Tatrách. Sbalíme věci a půjdeme trekem zpátky k autu. Po čtyřech hodinách chůze a smlouvání s ochranáři kvůli porušení jednoho zákazu dorážíme k cíli naší cesty. Sedlem jsme prorazili hřeben Belánských Tater a sestoupili jsme zpět do údolí. Musíme už jenom v pořádku dojet domů abychom mohli říct, že jsme to přežili.

Každá zkušenost se cení, ale tahle byla opravdu drahá. V každém případě to byl suprový výlet, který odhalil naše nitro a možnosti. Jestli máme na to ložit ukáže až blízká budoucnost.

Několik poznámek k článku připojil Martin Štěrba

K vcelku zajímavému pohledu nováčka, který leze tak asi čtvrt roku a na skále je podruhé v životě, mohu dodat snad jen pár poznámek.

Cesta na Malý Kolový je celá od jihu a proto jsem ji vybral, když v Tatrách 3 týdny přišlo a najednou hezky. Ono teda severní stěny jsou už zalité ledem a sněhem. Patří svou expozicí do obávaného Karbunkulového hřebenu, který lemují Malou zmrzlou dolinu a končí právě Jastrabiou vežou. Po celé

jeho délce je jedna výzva za druhou a lezecky je to druhá nejzajímavější skupina oblasti. Tedy podle mne a samo že tou první je Malý Kežmarák od severu.

Slámova cesta se dala přelízt čistě a beze skob (já už je беру jen do batohu pro druhého, kladivo jedno a jen pro slánění, ale to vše záleží na přístupu k lezení v Tatrách, já osobně sázím na frendíky a hexíky od Kouby). Výbava, která se mi začíná osvědčovat je sada rocků (8 ks), sada mosazných čoků (8ks), friend č. 1-4, minifriend č. 1-3 a smyčky 5 ks hlavně ploché. Místo expresek jsou lepší volné karabiny. Tak dvacet.

Je to ale cesta s horšími štandy, tak jedna stará skoba a „kdo si co dá“. Lezení je na Tatry taky poměrně těžké a morálové a v nádherné expozici a o pevné skále to také vždy není. Pro sehanou dvojku ale paráda! I když nám celou dobu svítilo sluníčko a lezli jsme jen v tričku (zlatá moira!), nakonec nám teploměr ukázal na hřebeni minus 10 stupňů, ono pravda trošku foukalo.

Weberovka je krásná cesta! Weberovka je zajištěna na štandech řetězy! Samozřejmě jsou ale 2 padesátky, jinak snad do Tater ani nejezděte. Weberovka je tím pádem bezpečná cesta! Slaníte kdekoliv. Celou věc má na svědomí Palo Jackovič, ke kterému se ještě vrátím.

Celé je to nádherné lezení, jen si člověk vždy musí vybrat podle průvodce tu těžší variantu. Pak se nestane, že budete nadávat na lezení v suti a volném kamení. Nahoře se cesta rozdvouje ve dva komíny a nastupuje se pravým ovšem po 5 metrech se jde do levého! Nejtěžší místo! Jakýmsi zmatkem v průvodci (nebo v mé hlavě?) jsem to nepochopil a chtěl jít z pravého komína ještě doprava, to teda fakt nešlo, a tak jsem to vzal přímo. No ještě že ty kouty umím. Bylo to tak za sedm a fuj nahoře už docela o hubu. Je tam ale jedna stará skoba a jdou dva velké frendy. I sám velký Palo Jackovič jen udiveně kroutil hlavou. To prý ještě neslyšel..

Pěkným výkonem bude asi, když se Weberovka leze celá i z Německého žebříku nahoru, zde už je to tak IV-V, ale chce to časný nástup a lízt jen ve dvojici. Zkusíme jindy.

Při sestupu Německým žebříkem v dolní části, kde jde o kolmé a úzké skalní koryto, na nás shodil „neznámý lezec“ tři kameny a ten největší, tak velikosti židle, po sto metrech letu už měl zcela nepředvídatelnou dráhu a uhnout nebylo kde. Měl jsem zalehnout a schovat se za malý skalní hrb, tam byl ale kamarád, a tak v panice jsem uskočil na skalní lištu, kde jsem se nemohl ani pohnout a když se šutr odrazil 2 metry přede mnou a tím pádem změnil zase směr, poznal jsem co je to „čistý strach“. No minul mne, ale příště si v sestupu počkám. Rada: Vždy nahoře a nehnat se za pivem! A neshazovat! A když už letí, tak se schovat, ne uhybat, to se stihnout prostě nedá. Zvlášť když je pod vámi skalní práh! (Já pak z lišty neuměl přelízt zpátky).

Černý štít to je pohodové lezení, ale s dlouhým nástupem. Vyborhákové je narovnaní Puškášového pilíře (za V), ale pozor na nástup, je hodně vlevo! Tak o 50 metrů více vlevo od paty pilíře, než si člověk podle nákresu myslí! Tam si zaleze každý, vedou tam i čtyřky a v Motykově komíně (za V) zase lítalo tolik kamenů po nějakých „horolezcích“, že asi letos jim ty Tatry byly zaslibeny.

V celé oblasti je neskutečně mnoho suprovních cest a hodně nových prásků. Většina je popsána v knize výstupů, která je k zapůjčení v kuchyni Brnčálovy chaty. Taky pro skalkaře vynýtované cesty na Jastrabiu vežu, ale tak za 7 a více a prý dost těžké.

Na chatě se pohyboval celou dobu již zmiňovaný P. Jackovič, který je mladým profesionálním lezcem a v oblasti udělal mnoho prvovýstupů (např. Nirvána VII, A4 – sólo na Malý Kežmarský – od severu a v zimě!), každému rád poradil a asi o něm bude ještě slyšet. Zdá se že bude pokračovat ve stopách svého zahynuvšího přítele Tatarky. Takže Ti díky za rady!

Horám zdar a pasku a Tatrám a **Zvláště! Martin Štěrba**

STŘÍPKY

Už troubějí na horách jeleni...

OSTROV - HŘENSKO
ŘÍJEN 2001

Mohutné oslavy narozenin Pavlíny Jedličkové v Ostrově (titulní role novinářky v horolezeckém thrilleru Horská koza) byly po celou noc narušovány neméně mohutným jelením troubením. Hned v úterý jsme se proto vydali (Jaroslav Uher, Adam a Jiří Chára) do Hřenska do Velkého Pravčického dolu vyzbrojeni dalekohledy a trpělivostí na jelení říji. Jardovo manželka nás dovezla až k odbočce do údolí a pak jsme již tichounce stoupali k námi vyhlídlému říjišti.

Hned na cestě jsme zahlédli na několik metrů první laň, která dávala tušit skvělé zážitky. Jak se později ukázalo, byl to jediný sudokopytník, kterého jsme tu noc viděli (a slyšeli). A tak našim jediným rozptýlením bylo několik letadel, jeden vrtulník, dva netopýři, skřehotání sýčka a jeden meteorit... Nejenom že není každý den Posvícení – ani jeleni netroubí každou noc.

Duhový trikot vedoucího jezdce

KRUŠNÉ HORY
ŘÍJEN 2001

Vzaběhnutých cyklistických soutěžích získává duhový trikot vedoucího jezdce ten, kdo opravdu vede. V našem oddíle to funguje na trochu jiném principu – duhový trikot má vždy ten, kdo se na kolo nejlépe „vyparádí“. Uvozovky jsou zde namístě.

V minulosti tak fiktivní duhový trikot oblékal vždy Zdeněk Vaishar - jeho pověstná mikina TEE neměla konkurenci, jen občas Zdeněk trumfnul sám sebe, když nasadil „duhový“ svetr. To je svetr neurčité barvy na kterém jsou skutečně nádherné duhové skvrny, které tam vznikly od ohně při neopatrném sušení.

Na letošním ročníku vysvlékl Zdenka z duhového trikotu **Miroslav Mištík** (na snímku). Jeho rybářská vestička utkvěla totiž v paměti i družstvu děvčat, se kterými jsme se potkali U baby Jagy v Adolfově. Děvčata si z dvaceti sedmi cyklistů, kteří je na hřebenu míjeli, zapamatovala právě a jen Míru. Údajně za nejoriginálnější úbor na horskou cyklistiku.

Ale mezi námi, kdo ví...

Nominace se blíží...

DĚČÍN
ŘÍJEN 2001

Mírná nervozita je cítit mezi členy CAO Děčín s blížícím se závěrem roku. Každý má jistě v kapse nějaký ten trumf na vítězství v některé z kategorií na nejlepší výkon roku, které každoročně oddíl CAO Děčín vyhlašuje. Ví se o kvalitních alpských výstupech družstva Bělina – Švajgl – Hölzl, dobrým počinem bylo vylezení Comicchio cesty na Cimmo Grande (Horák – Hölzl), Honza Horák přešel také několik těžších cest na písku, ale stále se mnoho neví co vše má na svědomí „šedá eminence“ Pavel Pavouk Černý.

Připomeňme, že v loňském roce získal většinu cen právě Pavel a odnesl si i první místo v kategorii Výkon roku...

Fróna 50

POVRLY
16. ŘÍJNA 2001

Obrovské množství horolezců, kamarádů a význačných osobností, včetně starosty, se sjelo 16.10. do Povrlů, aby zde mohli při příležitosti kulatých narozenin osobně poblahopřát mnoho zdraví, štěstí a lásky **Mile Fróně Bělinové** z horolezeckého oddílu CAO Děčín.

Návštěvy se zde střídaly po celý den a v kuchyni se pomalu kupila velká hromada květin, darů a dárek, která svědčila o tom, jak moc si Fróny lidi váží a jak je mezi nimi oblíbená. Tomu všemu ovšem vévodil dárek jejího manžela Karla – nádherná červená goretexová větrovka. (Určitě má s Tebou, Milo, nějaké plány...)

Milá Fróno. Celý náš oddíl Ti ještě jednou blahopřeje a všichni Ti z celého srdce přejeme stále mnoho životního elánu, pevné nervy, rodinnou pohodu a hodně zdravíčka...

-jch-

„Ryba má dnes narozeniny“

OSTROV
6. ŘÍJNA 2001

Ryba má dnes narozeniny, Ryba má dneés náározeéniny. Neslo se téměř chorálově o půlnoci restaurací Pod Císařem v Ostrově. S oslavenci se roztrhl pytel – narozeniny přijel do Ostrova oslavit i horolezec a světoběžník Josef Ryba Rybička.

Kromě chorálu, který zorganizoval a řídil Monsignore Schwarzik, čekalo Rybu další překvapení. Na obrovském podnose mu byla místo dortu předána pečená husa s rozžatými svíčkami.

-cao-

Hřebenem Krušných hor na kolech

KRUŠNÉ HORY
20. ŘÍJNA 2001

Ani chladné počasí a silný vítr neodradil celkem 27 sportovců od společné vyjížďky po hřebeni Krušných hor. Velkým překvapením bylo, že letos odpadlo handrkování při nakládce kol. Zásahu na tom má Jiřka Mišítková, která zajistila pro naši výpravu zvláštní vagón. Ten sice před Litvínovem málem začal hořet, ale to už jsme stejně vystupovali.

V Litvínově zjistil Zippich, že má obě kola měkká. Zachránila ho Pavlína se svojí kvalitní pumpičkou. Na Klínech se nás sjela jen polovina. Črti neudrželi hormony na uzdě. Na Flájích se ztratila první část účastníků. Jeli tak rychle, že si až na hranici v Horním Jiřetíně všimli, že jim chybí spolujezdci. Ztratil se i Libor, který měl hlídat nejmladšího účastníka Adama.

Na Novém Městě (N.Y.) jsme se všichni shledali. To bylo radosti! Po radosti bylo, když jsme zjistili, že v hospodě je zavřeno. Přesunuli jsme se na Vitišku a tekutiny doplnili zde. Někteří si dopřáli i opulentní hody sestávající z přesnídávkové polévky, řízku s brambory a oblohou a omeletou se šlehačkou a čokoládou. Na to dvě tři piva a vesele znovu do sedel.

Na hřebenech hodně fičelo. Ke slovu tady přišly kulichy a zimní rukavice. Poslední občerstvovačka byla v Adolfově U BABY JAGY. Většina cyklistů však pokračovala bez přerušení dál. U baby Jagy se k nám přidala Táňa Lošťáková, která nám přijela se Standou Polcarem naproti. Chvíli jsme ještě čekali na Josefa Palivce, ale ten nepřekvapil = nepřijel.

V.I.P.

Very Important Person

Pan / Paní

Jan Novák

Je účastníkem sportovně společenské akce pořádané horolezeckým oddílem **CAO Děčín** za mediální podpory měsíčníku **CAO News** a požívá mimořádných výhod. Takto označeným osobám je umožněno vstupovat i na místa jinak nepřístupná a disponují vzájemnou splnění akce zvláštními pravomocemi. Uposlechněte proto jejich rad a nařízení.

III. ročníku cyklistické akce se zúčastnili:

(Jiřina Mišítková, čekatel CAO Děčín; Miroslav Mišík, čekatel CAO Děčín; Pavlína Sedliská, Doprava Děčín; Tereza Sedliská, Doprava Děčín; Jana Hrodková, Pedagogická fakulta; Vladimír Dobiáš, SK Škrabky; Petr Váberer, SK Škrabky; Vlastimil Delí, RAC Děčín; Jan Bureš, Ald.; Josef Novotný, Ald.; Petr Štěpánek, Ald.; Jan Horák, CAO Děčín; Petr Štěpán, CAO Děčín; Milan Cestr, CAO Děčín; Zdeněk Vaishar, CAO Děčín; Adam Lošťák, CAO Děčín; Libor Svoboda, Děčín; Zdeňka Myšíková, KUR sport; Adélka Myšíková, KUR sport; Arnošt Haufert, HK Varnsdorf; Karel Hofman, HK Varnsdorf; Milan Hulán, Varnsdorf; Petr Štolba, Varnsdorf; Láďa Vogeltac, Vidlák; Jaroslav Lindner, Ald.; Lenka Chárová, CAO Děčín; Jiří Chára, CAO Děčín; od Adolfova též Táňa Lošťáková, CAO Děčín a Standa Polcar, Palermo Team.)

Pozor na zloděje vrcholových knih!

OSTROV
ŘÍJEN 2001

Asi v každé oblasti se čas od času z nějakého vrcholu ztratí kniha. Co se ovšem děje poslední dobou v Ostrově je opravdu smutné. Ze všech nejvýznamnějších věží se knihy ztratily již poněkolkáté za sebou. Nejsmutnější na tom je, že ty nové tam vydržely sotva měsíc.

Na to, že na dominantách Ostrova Vztyčené věži a Vztyčené jehle chybí již mnoho měsíců vrcholovky si stěžovalo hodně lezců. Karel Bělina proto nechal ze svého svázat a vyrobit

nádherné knihy, nákrasy a popisy cest nechal úhledně zalaminovat, vyměnil na věžích stojánky a dodal i nové měděné krabice. Na obě jmenované (a poměrně nedostupné) věže i na několik okolních, kde knihy také po mnoho měsíců chyběly. Čin, ze kterého měl jistě každý *normální* horolezec radost.

Ale asi jen ti *normální*. Protože již po několika týdnech byly knihy i krabice fuč. Určitě to neudělali čundráci nebo turisté, protože třeba na Vztyčenou věž kromě horolezců nikdo nevyleze.

Čert vem peníze (i když také ne zanedbatelné), které na nové knihy a krabice padly. Čert vem i čas, který je tomu třeba věnovat. Smutno je hlavně z toho, že se vůbec najde někdo, kdo dokáže neustále ničit práci a **radost** druhých...

-kb-

CAO News on line

DĚČÍN
24. ŘÍJNA 2001

Od 24. října by měly na internetu fungovat stránky nazvané CAO News on line. Zde by měla být časem ke stažení všechna čísla CAO News, ale kromě toho by zde měly být i materiály, které se do papírových novin „nevešly“, zejména fotografie a obrázky. Stránky jsou dílem Libora Turbo Svobody. Libor nám k tomu napsal:

E-hoj, zdravím Vás všechny, kteří kromě lezení po skalách, plížení v houštinách a ploužení na MTB do smrtelných stoupání, máte taky zájem na modernějších formách komunikace. Neb bez informací se i vzdělaný člověk stává osamocen ve svém jednání...

Tento měsíc byl ve spolupráci s oddílovým webem <http://mujweb/www/caodc> zpřístupněn i jeho následník <http://cao-news.webpark.cz>. Bude se jednat o výhradně on-line novinářský počín pro mediální zviditelnění měsíčníku CAO news, vydávaného doposud pouze v tištěné formě. V následujícím měsíci listopadu připravují změnu serveru z webparku na hyperlink, kde bychom neměli být kapacitně omezeni. Na to bude navazovat práce na knihovně starších čísel CAO news, které zde budou zveřejněny pouze ve formě několikastránkového obrázku *pdf, nebo čistě wordovského formátu ke stažení.

Nová čísla počínaje tímto budou rozpracována detailně a na jednotlivé články. Doufám, že v tomto pojetí se Vám bude CAO news líbit minimálně tak jako jeho tištěná forma. Jde jen o zvyk. Přímo na hlavní stránce je i odkaz na návštěvní knihu a e-mail, takže se nebojte a pište vaše postřehy a nápady.

Rychlejš kabele přeje...

Turbo

Výsledková listina XXVII. ročníku horolezeckého orientačního běhu ze dne 21. 10. 2001

kategorie A - muži: 6 300 m, 18 kontrol, 615 m převýšení

pořadí	jméno	r.nar.	oddíl	výsledný čas v min. na setiny
1.	Souček Jiří	1968	Hudy sport	117,22
2.	Vlček Petr	1970	KOB Děčín	117,74
3.	Stibal Ivan		KOB Děčín	123,77
4.	Suchý Martin	1965	HK Chřibská	128,76
5.	Souček Radomír	1945	HK Děčín	129,57
6.	Vlk Josef	1958	ASK Děčín	132,73
7.	Peroutka Vlasta		HK Varnsdorf	160,17
8.	Kadlec Jan		KOB Děčín	161,38
9.	Burda Michal		TJ Doprava	163,63
10.	Nehasil David		HO Boletice	170,68
11.	Nehasil Vladislav		HO Boletice	176,43
12.	Hofman Karel		HK Varnsdorf	176,72
13.	Laštovička Petr	1968	HK Děčín	181,81
14.	Nejezchleba Jiří	1960	Ádr klub	186,62
15.	Štěpán Petr ml.	1971	ASK Děčín	disk.
16.	Mička Jan	1972	LOKO Teplice	disk.

kategorie B - ženy: 4 600 m, 13 kontrol, 470 m převýšení

pořadí	jméno	r.nar.	oddíl	výsledný čas v min. na setiny
1.	Patzeltová Beatrice	1984	hereg.	72,90
2.	Štrajtová Jana	1962	hereg.	149,35
3.	Bodlákova Anna	1954	HK Děčín	161,98
4.	Laubeová Zuzana		hereg.	173,90
5.	Burdová Simona	1968	HK Děčín	174,74
6.	Nejezchlebová Věra		hereg.	196,31
7.	Součková Lenka	1960	hereg.	210,38

Závod se konal na nových mapách SVIŇSKO a BOREK ve velmi členitém skalním terénu. Trať byla náročná svým převýšením, kontroly byly dosažitelné bez horolezecké výzbroje. Poměrně teplé počasí s podmračenou oblohou hrozilo deštěm, ale vydrželo. Věkový koeficient byl uplatněn od 30 let.

Jaromír Pospíšil

Z vašich dopisů

Zdar a sílu!

Před pár dny se ke mně konečně dostalo další číslo CAO News. Moc Vám za něj díky, je to vždycky fajn čtení. Vydávání a distribuce by klidně mohla být masovější. No to nic. Teď proč Vám vůbec píšu. Musel jsem se smát, když jsem uvnitř našel o Korsice články rovnou dva. Už to svědčí o tom, jak atraktivní místo to je. Má euforie ovšem dostoupila vrcholu, když jsem na fotce druhého článku rozpoznal onu opěvovanou Torre de Taffoni. Je to asi fakt lákadlo. Mrkněte se na výrazný převis za mými zády. Je to tentýž, co je tak zřetelný na druhé fotce, jenže pohled je z druhé strany. V průvodci na něm dokonce visí lezec. Působivá fotečka. Moc taky díky za pozvání na Bořeň, ale přespříští

víkend se mi žení v Olomouci bratránek. Snad se ale tuhle sobotu ukáží v Labáku.

Mějte se fajn! Kuba Kronovetr, Vídeň

Čau kemo,

na Kristiánově to bylo perfektní. Nově zrekonstruovaná chata asi pro 30 lidí (oficiálně 2 2lůžáky a 1 8lůžák) je pro nás 4 kusy. Každý den ráno a odpoledne kola, jednou výšlap na Jizeru (1122 m) jižní stěnou, brrr, eště teď mám závrať. Najeli jsme za 5 dní 130 km s dětma, holka vydržela i 25 km túry. (A to je jí pouhých 15 let.) Vejlet do Liberce, na Ještěd, na Libverdu, do Hejnic (vzpomínka na prožitě mládí-viz brigáda). Prostě zatím nejlepší dovolená, kterou jsem zažil. Jinak jsem teď doma sám, zbytek je ve Španělsku (jak psali v Kapitánu Bloodym-Yestos son los usos Castilia i de Leon).

V neděli jsem se vydal na cyklovejlet na Dyleň - největší kopec v okolí 940 m - čistá doba na kole 5 hodin, ujetu 80 km. Na můj vkus mě pěkně bolela p..., ale ani jednou jsem neslez. Takže se taky snažíme, nejenom v tom Vašem „ČAO“.

Takže se měj a lítej pomalu a nízko při zemi (to je rada milující maminky synovi pilotovi).

Čau, Petr Michal, Františkovy Lázně

VÝROČÍ

LISTOPAD 2001

2.11. Rostislav Sedliský

4.11. Adam Lošťák

6.11. Ivo Fompe Nový

15.11. Jana Pospíšilová

28.11. Ladislav Freiberg

Všem oslavencům blahopřejeme
a přežeme hodně štěstí, úspěchů
a radosti...

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 3.11. **Běh Labákem.** Tradiční běžecký závod. Start od horolezecké chaty v Dolním Žlebu. Pořádá a informace podá HK Děčín.
- 16.-18.11. **Festival FEHO-HUPO 2000** (umělecké disciplíny, horské kolo, horský běh, videofilmy, horobál, poslední slanění...), Praha Krč, Černolice. Pořádá pražský ČAK
- 24.11. (?) **Lezení na umělé stěně** od 9.00 hod. 3. část AP. Brumlovka nebo Ruzyně. Pořádá pražský ČAK
- 1.12. **Běh Výpřež – Varnsdorf.** Tvrdá akce pořádaná HO Varnsdorf.
- 1.-2.12. **Poslední slanění** – bivak Hřensko.
- 1.-2.12. **Rallye „Vítání sněhu“**, Krkonoše. 4. část AP. Harachov - Pomezní boudy. Pořádá pražský ČAK
- 24.12. **Horolezecká mše** na blíže neurčeném místě, III. ročník – Hřensko. Info Štěpán, Chára

26.12. **Tradiční Vánoční Bořeň.** Lezení a posezení v restauraci v Kyselce. XII. ročník. Info Chára

31.12. **Oslava Silvestra**

Kde se dočtete o připravovaných akcích CAO Děčín?

Kromě kalendáře akcí na příslušný rok, který je k dispozici na schůzích CAO Děčín, se o připravovaných akcích můžete dozvědět v rubrice Čeká nás (zhruba na jeden až dva měsíce dopředu), na našich webových stránkách <http://mujweb.cz/www/caodc> a v případě potřeby také na **INFO** kanálu kabelové televize.

OKÉNKO
HK VARNSDORF
Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

LISTOPAD

- lezení v Jizerských horách, na Bořni a jiných nepískovcových oblastech
- horolezecký orientační běh, pořádá HK Děčín
- běh Labským údolím (Děčín)

PROSINEC

- 1.12. běh Ještěd – Varnsdorf, extrém-běh 50 km
- 15.12. zdobení vánočního stromčeka, V. Sojka
 - lezení na Bořni (dle počasí)
- 29.12. silvestrovské závody v lezení na umělé stěně, Hejnice

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Některá uvedená data jsou bez záruky, přesné konání akce bude včas upřesněno.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hod.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333
0606 / 277274

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ZÁVĚREČNÁ LETOŠNÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZKA CAO DĚČÍN SE BUDE KONAT VE STŘEDU 5.12.2001 V OBCENÍ ŠKOLE V PROSTŘEDNÍM ŽLEBU OD 18.00 HODIN (U ZDEŇKA VAISHARA). NO A MOŽNÁ PŘIJEDE I MIKULÁŠ...

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY **CAO News** OD 17:45 HOD.

TAKŽE NEVÁHEJ A URČITĚ SE DOSTAV!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Tak to tedy bylo listopadové číslo CAO News... Snad jste v něm našli radost, zábavu či inspiraci.

Všem děkujeme za pěkné příspěvky i za náměty pro naší další práci. Co se nám nevešlo do tohoto čísla, určitě najdete v některém z čísel příštích!

Za celou redakční radu Vám krásné dny, suchou stezku a inspirativní zážitky přeje Jiří Houba Chára.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.

Kulturní always

PAVEL CHROUST VOTICKÝ
TEPLICE

ZAČALO TO NEVINNĚ

Začalo to nevinně. Začalo to úplně nevinně, jak jen to mohlo nejnevinněji začít. Nejnevinnější nevina začátku by se dala dokazovat s takovým přehledem, že každý až osmý člověk této neurotickými zplodinami zamořené planety, kterouž se bojíme v přesvědčení o vlastním lhaní nazývat Matkou Zemí, řekne - jo, je to pravda - čímž dokáže okázalost udržet na uzdě svého opovržení nekonečnem, konečně jako každý až osmý člověk této neurotickými zplodinami zamořené planety, kterouž se... Já to říkal - začalo to nevinně...

Brzy Čau, **ChroustJazz**

V příštím čísle...

Kromě pravidelných rubrik, výsledkových listin, informací o nových cestách a podobně, Vám přineseme:

- ✓ článek o výstupu na Grossvenediger,
- ✓ reportáž Honzy Horáka Medvědi na Popradském,
- ✓ povídání Nextra na vrcholku Světa,
- ✓ Červené převisy – článek od Leonarda da Svinchiho
 - ✓ a mnoho dalšího!

Nezapomeň – příští číslo CAO News vychází 5. prosince 2001.